

terstavnen med en Taske over Skulderen og saae tilbage imod Byen, der tegnede sig bestandig mørkere mod den gulrøde Aftenhimmel. Løsrivelsen fra Hjemmet havde ikke kostet ham Taarer. Selv Afskeden med Moderen var gaaet for sig uden større Sindsbevægelse. Og dog, som han nu stod der i sin nye, skræddersyede Dragt, med en Hundrededalerseddél indsyet i Foret paa sin Vest, og saae Byens Tagvrimmel og Kirkens tunge Murstenstaarn svinde bort mod den lysende Himmelrand, greb Benavelsen ham, og der rørte sig en Følelse af Taknemlighed i hans Bryst. Han syntes nu selv, at han ikke havde faaet sagt Hjemmet og Forældrene Farvel paa rette Maade, og han ønskede næsten, at han kunde vende om og tage Afsked endnu engang. Om det saa var den fjerne Lyd af Kirkens Aftenklokke, der bares ud til ham over Engene som Hjemmets sidste Hilsen og Advarsel, saa vakte den nu kun hans forsonlige Følelser.

Denne let bevægede Stemning holdt sig hos ham den første Tid under Opholdet i København. Den forstærkedes endda, efterhaanden som han blev et Bytte for den særegne Forladthedsfølelse, der i Begyndelsen knuger Provinsboeren i den store By med dens lutter fremmede og ligegyldige Ansigter. Han kendte ikke et Menneske i København. Ingen af hans Skolekammerater var endnu kommen dertil, idet de havde fortsat deres Skolegang for at blive Studenter. Han kunde de første Uger blive helt modløs i sin Ensomhed; og ofte gik han ned til Børsbroen for at se, om der ikke skulde være kommen en Æbleskipper derhjemmefra, med hvem han kunde faa sig en Passiar om Byen og fælles Bekendte. Kun hans Følelser overfor Faderen undergik ingen væsentlig Forandring; det var til Moderen, han skrev, naar han overhovedet lod høre fra sig.

Af hans ældre Brødre havde den ene — Thomas ... allerede for et Aarstid siden fuldendt sine Studier og var bleven Kapellan et Sted paa Landet. Den anden, Eberhard, boede ganske vist stadig i Byen, men var i Øjeblikket bortrejst; og selv da han kom tilbage, saaes de to Brødre saa godt som ikke. Eberhard var en omsigtsfuld og ængstelig Natur, der sluttede sig inde i sig selv af lutter Frygt for at komme i Berøring med noget, der kunde tænkes at skade hans Anseelse. Han følte sig derfor højst generet af denne vanslægtede Broder, der saaledes var kommen tilløbende og vilde gøre sig gældende uden engang at være Student.